

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 8Csp/82/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118308880
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Dudič
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2021:6118308880.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava samosudcom JUDr. Petrom Dudičom v spore žalobcu S. A., V.. XX. X. XXXX, P. T.N. XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o. so sídlom v Prešove, Duchnovičovo námestie 1, IČO: 50 680 552, proti žalovanej Slovenskej sporiteľni, a.s. so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o. so sídlom Košice - mestská časť Staré Mesto, Bočná 10, IČO: 36 863 017, o zaplatenie sumy 1.167,37 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podaným návrhom v upomínacom konaní doručeným na Okresný súd Banská Bystrica, oddelenie upomínacieho konania žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie istiny 1.028,92 eur s prísl., po zmene žaloby v priebehu konania (ktorú súd pripustil uznesením č.k. 8Csp/82/2018-142) žiadal o zaplatenie sumy 1.167,37 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom záväzku žalovanej zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vzniknuté prijatím plnenia nad rámec žalobcom zaplatených platieb, zodpovedajúcich skutočne poskytnutým peňažným prostriedkom na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorenej dňa 28.1.2011.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom došlo dňa 28.1.2011 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenej ako Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru zo strany žalovanej v prospech žalobcu (ďalej len „Zmluva“). Zmluva je v hrubom rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon“), zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) a zákonom č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom (ďalej len „OZ“). Zákon č. 129/2010 Z. z., účinný v čase uzatvárania Zmluvy (ďalej len „Zákon“) v ust. § 1 ods. 2 ustanovoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere môže mať rôzne formy (a to formu pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi). Obdobne ustanovuje tiež článok 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a § 2 písm. a) už zrušeného zákona č. 258/2001 Z. z. Následne, zákonnou náležitosťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je tiež vymedzenie jej formy, resp. druhu (§ 9 ods. 2 písm. a) Zákona). Ide o dôležitú náležitosť, lebo jej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 Zákona). Zmluva o spotrebiteľskom úvere tak musí spĺňať jednak náležitosti Zákona, jednak

náležitosti príslušnej formy/druhu spotrebiteľského úveru (napríklad náležitosti pôžičky vymedzenej v OZ, náležitosti úveru vymedzeného v Obchodnom zákonníku a pod.). Zmluva medzi žalobcom a žalovanou je zmluva o spotrebiteľskom úvere (§ 9 Zákona) vo forme pôžičky (§ 657 a nasl. OZ) a nie vo forme úveru (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka), a to z týchto dôvodov:

- a) Žalovaná vo svojej masívnej reklamnej kampani, ktorou láka spotrebiteľov a ktorým takto ponúka svoj produkt, ponúka spotrebiteľom pôžičku, a nie úver,
- b) Zmluva je svojím obsahom zmluvou o pôžičke a nie zmluvou o úvere.

Ad a) Marketing žalovanej

Žalovaná prostredníctvom svojho marketingu, či už vo forme prezentácie na svojom webovom sídle, alebo vo forme printovej reklamy alebo reklamy v TV a na internete, ponúka spotrebiteľom svoj produkt vo forme „Pôžičky“. Vzhľadom na vsuktku masovú reklamu v televízii, na internete ako aj v printových médiách a na billboardoch, a to nielen zo strany samotnej žalovanej, ale aj zo strany iných veriteľov ponúkajúcich spotrebiteľské úvery, kde žalovaná ponúka bežným spotrebiteľom spotrebiteľský úver vo forme pôžičky, je zrejmé, že priemerný spotrebiteľ vníma tento produkt ako pôžičku. Nakoniec, je to samotná žalovaná, ktorá túto reklamu vytvára a ktorá prostredníctvom nej pôžičku spotrebiteľom ponúka. Vzhľadom na bežné vnímanie priemerného spotrebiteľa, a na vnímanie žalobcu v tomto konkrétnom prípade, ktorý mal v úmysle si peniaze požičať, a nie dojednať úver, ako aj s ohľadom na marketing žalovanej ponúkajúci pôžičku, žalobca ako priemerný spotrebiteľ sa dôvodne domnieval a bol uzročený s tým, že žalovaná mu poskytuje pôžičku, a nie úver, a s týmto vedomím a vnímaním vstúpil do zmluvného vzťahu so žalovanou ako veriteľom. Zmluva medzi žalobcom a žalovanou nespĺňa podstatné náležitosti zmluvy o úvere a ani obsahom a charakterom práv a povinností strán sa nejedná o zmluvu o úvere. Zmluva medzi žalobcom a žalovanou však spĺňa náležitosti zmluvy o pôžičke (resp. vzhľadom na reálny charakter zmluvy o pôžičke Zmluva spĺňa náležitosti zmluvy o budúcej zmluve o pôžičke) a charakterom a obsahom práv a povinností strán sa jedná o zmluvu o pôžičke. Navyše, z pohľadu skutočnej vôle strán sa jedná tiež o pôžičku a nie o úver. Zmluva medzi žalobcom a žalovanou nespĺňa podstatné náležitosti zmluvy o úvere. Zmluva naopak spĺňa náležitosti pôžičky (resp. vzhľadom na reálny charakter pôžičky náležitosti budúcej zmluvy o pôžičke). Skutočná vôľa žalobcu ako spotrebiteľa nesmerovala k dojednaniu úveru, ale k dojednaniu pôžičky. Vzhľadom na obsah Zmluvy rovnako aj skutočná vôľa žalovanej smerovala k uzavretiu zmluvy o pôžičke (resp. zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky). Vo formulárovej Zmluve je uvedené, že výška spotrebiteľského úveru je 1.590 eur (bod 1 Zmluvy), pričom v Zmluve samotnej nie je uvedené, že sa jedná o nejaký limit, a v Zmluve nie je uvedená doba, do ktorej má žalobca predložiť žiadosť o čerpanie úveru, v ktorej by špecifikoval, akú sumu presne chce čerpať. Naopak, v predpokladoch pre výpočet RPMN uvedených na prvej strane je uvedené, že „Úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške“. Je zrejmé, že vôľou oboch zmluvných strán nebolo dojednanie času, v ktorom môžu žalobcovia peňažné prostriedky čerpať, ale jednalo sa o jednorazové poskytnutie peňažných prostriedkov v konkrétnej, presne určenej výške. Žalobca ako spotrebiteľ nikdy nemal možnosť dať žiadosť o úver a vymedziť, akú sumu z úveru bude čerpať, čo korešponduje s jeho vôľou, pretože vôľou spotrebiteľa nebolo dohodnúť úverový rámec a neskôr z neho čerpať určitú sumu, ale jeho skutočnou vôľou bolo získať PRÁVE 1.590 eur ako pôžičku a nie úverový limit 1.590 eur s prípadnou následnou žiadosťou a špecifikáciou, o akú sumu má spotrebiteľ záujem. To sa zhoduje s vôľou žalovanej, ktorá zjavne tiež nechcela poskytnúť žalobcovi úverový rámec, ale chcela mu poskytnúť práve 1.590 eur. Skutočný dôvod, prečo žalovaná takto obchádzala pri kontraktácii zákon a snaží sa Zmluvný vzťah podriaďiť pod režim spotrebiteľského úveru vo forme úveru, je obohatenie sa na úkor žalobcu ako spotrebiteľa, a to inkasovaním poplatku, na ktorý by podľa Občiansko-právnej úpravy žalovaná nemala nárok a získanie výhodnejšieho právneho postavenia (režim Obchodného zákonníka na úkor Občianskeho zákonníka). Žalovaná by mohla namietat, že uzavretím Zmluvy neboli naplnené podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke ako takej, pretože zmluva o pôžičke je reálny kontrakt (na rozdiel zmluvy o úvere, ktorá je kontrakt konsenzuálny), ktorého podstatné náležitosti sú naplnené až pripísaním peňažných prostriedkov na účet spotrebiteľa. Samozrejme, s takýmto prípadným argumentom žalovanej je potrebné sa v plnom rozsahu stotožniť, avšak zároveň s dôvetkom, že vôľa zmluvných strán v takomto prípade smerovala k uzavretiu budúcej zmluvy o pôžičke, v ktorej sa žalovaná ako veriteľ zaviazala, že žalobcovi ako spotrebiteľovi poskytne pôžičku vo výške 1.590 eur, a to Zmluvou, k čomu aj okamžite po podpise došlo. Zmluvné strany uzavreli konkrétnu dohodu o konkrétnej cene spotrebiteľského úveru podľa Zmluvy. Nakoľko žalovaná konštruovala svoju odplatu v rozpore so zákonom (§ 54 ods. 1 OZ), resp. zákon obchádzala (podriadenie zmluvy o pôžičky pod zmluvu o úvere za účelom inkasovania poplatku za dojednanie údajného úveru) a požadovala aj plnenia, na ktoré nemala nárok, a to spracovateľský poplatok vo výške 39 eur (cca 2,5 % z istiny v podstate za žiadne protiplnenie) a poplatok za správu úveru vo výške 2,99 eur/mes. = 361,79 eur

za celé obdobie trvania Zmluvy (22,75 % z istiny) je potrebné celú dohodu o odplate vyhodnotiť ako neplatnú v zmysle ust. § 54 ods. 1, § 39 a § 41 OZ. Poukázal na rozsudok KS PO zo dňa 8.12.2016, sp. zn. 19Co/142/2016-328, IČS: 8115227084 a stabilizovanú nemeckú názorovú líniu, ktorá považuje za neprijateľné, aby spotrebiteľ platil poplatky za plnenia, ktoré nie sú v skutočnosti v jeho záujme a ktoré slúžia naopak veriteľovi, (napr. administratívny poplatok za posúdenie podmienok na získanie úveru). V prípade, ak ide o také plnenie, ktoré je predsa len v záujme spotrebiteľa a nie je kryté už úrokmi, tak je neprijateľné, ak poplatok prevyšuje skutočné náklady za takéto plnenie (napr. poplatok za vystavenie kvitancie). Pri administratívnom poplatku, v rozsudku súdu SRN išlo o 2 %. Vzhľadom na závery tohto rozsudku je tiež možné dohodu o odplate nielen považovať za neplatnú, ale považovať aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku a z tohto vyhodnotiť neplatnosť dohody o odplate. Zmluva označuje poplatok vo výške 39 eur ako „spracovateľský poplatok“. Dohoda o odplate je neplatná, nakoľko sa jedná o (budúcu) zmluvu o pôžičke, v zmysle ktorej OZ pozná iba odplatu vo forme úrokov a vzhľadom na spotrebiteľský charakter tohto právneho vzťahu sa nie je možné od zákona odchyliť. Ak by však súd vyhodnotil z akéhokoľvek dôvodu Zmluvu ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru, aj v takomto prípade by bola dohoda o odplate neplatná, nakoľko Obchodný zákonník pozná iba dve zložky odplaty, a to úroky a odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky. Žalovaná však vo formulárovej zmluve nedojednala takúto odmenu (za dojednanie záväzku poskytnúť peňažné prostriedky na požiadanie dlžníka), ale dojednala spracovateľský poplatok. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter tohto právneho vzťahu sa nie je možné od zákona odchyliť (§ 54 ods. 1 OZ) a keďže žalovaná tak urobila, aj v tomto prípade je potrebné považovať dohodu o odplate za neplatnú. Záverom si dovoľujeme uviesť, že vyššie uvedené závery o neplatnosti dohody o odplate sa vzťahujú aj pre prípad, že by súd vyhodnotil „poplatok za poskytnutie“ ako totožný s „poplatkom za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky“. V takomto prípade je celú dojednanú odplatu potrebné posúdiť ako neplatnú z dôvodu, že dojednaný poplatok vo výške 39 eur (cca 2,5 % z istiny) a dojednaný poplatok vo výške 2,99 eur/mes. = 361,79 eur za celé obdobie trvania Zmluvy (22,75 % z istiny), čo spolu predstavuje cca 25 % z istiny, je neplatný z dôvodov rozporu s dobrými mravmi a zjavného obchádzania zákona, nakoľko platenie akéhokoľvek poplatku, v tomto konkrétnom prípade 2,5 % z istiny úveru za to, že žalovaná „rezerovala“ úverový limit pre žalobcu na časovú lehotu max. niekoľkých minút/hodín, a cca 3,40 % z istiny za akúsi „správu úveru“ sú zjavne dojednané za účelom bezdôvodného obohatenia sa, pretože spotrebiteľ reálne nezískal žiadne protiplnenie za tieto poplatky. Navyše, ani v tomto jednom dni o peniaze nežiadal, a teda veriteľ od uzavretia Zmluvy vedel, kedy a koľko peňazí spotrebiteľovi poskytne. V prípade, ak súd vyhodnotí dohodu o odplate za platnú, v takomto prípade je spotrebiteľský úver potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový, a to z nižšie uvedených dôvodov:

a) Spracovateľský poplatok a poplatok za správu úverového účtu sú dojednané neplatne z dôvodov uvedených vyššie a z tohto dôvodu sú v Zmluve nesprávne vyjadrené všetky podstatné náležitosti, ktorými sú celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a ročná percentuálna miera nákladov.

b) Ak by bola dohoda o spracovateľskom poplatku a poplatku za správu úverového účtu platná, v takomto prípade je spotrebiteľský úver bezúročný a bezpoplatkový, nakoľko v Zmluve nie sú uvedené nižšie uvedené náležitosti, resp. tieto sú uvedené nesprávne (čo má v zmysle konštantnej súdnej praxe ten istý účinok, ako keby Zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala):

1. celková výška spotrebiteľského úveru (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods.

2 písm. g) Zákona) - v Zmluve je táto náležitosť vyjadrená nesprávne,

2. neuvedenie predpokladov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) Zákona) - v Zmluve táto náležitosť absentuje úplne,

3. celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) Zákona) - v Zmluve je táto náležitosť vyjadrená nesprávne,

4. výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona) - v Zmluve táto náležitosť absentuje úplne,

5. doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona) (v Zmluve je tento údaj vyjadrený nesprávne).

Ad 1. Nesprávne uvedenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru

V Zmluve je uvedené, že výška spotrebiteľského úveru je 1.590 eur. Žalobcovi bol skutočne poskytnutý spotrebiteľský úver len vo výške 1.551 eur, keďže na jeho bankový účet mu bola reálne pripísaná len táto suma, keďže spracovateľský poplatok vo výške 39 eur mu bol okamžite z tejto sumy zrazený (bod 1

časť I. Zmluvné podmienky bod 1: „Spracovateľský poplatok: 39 eur, uhradený pri uzatvorení Úverovej zmluvy z prostriedkov Úveru“.).

Ad 2. Neuvedenie predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov

Zákon o spotrebiteľských úveroch navyše za podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) považuje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, čo v predmetnej Zmluve úplne absentuje.

Ad 3. Nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť

Celková čiastka sa = celková výška sp. úveru + celkové náklady spotrebiteľa.

Nakoľko celkové náklady spotrebiteľa v Zmluve uvedené nie sú a nie sú uvedené ani predpoklady pre výpočet RPMN, pri výpočte ktorej sa v zmysle ust. § 19. ods. 2 Zákona účinného v čase uzatvárania Zmluvy použijú práve tieto celkové náklady, nie je možné overiť, či žalovaná uviedla celkovú čiastku spojenú so sp. úveru správne. Ak by sme však aj vykonali kontrolu správnosti „odvodeným“ postupom, ktorý ale nie je postup zákonný, dospeli by sme k záveru, že výška splátok x počet splátok (spolu 3.677,98 eur) + výška poplatku 39 eur je spolu 3.716,98 eur, čo je vyššia suma, ako uvádza Zmluva (3.714,41 eur).

Ad 4. Neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky. Splátky spotrebiteľského úveru nie sú v Zmluve rozčlenené na splátky istiny, úrokov a poplatkov, čím sa v zmysle konštantnej judikatúry úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Ad 5. Nesprávne uvedenie doby trvania Zmluvy. Zmluva v čase jej uzatvárania musela podľa Zákona účinného v čase jej uzatvárania zo Zákona (§ 9 ods. 2 písm. f)) obsahovať termín konečnej splatnosti a dobu trvania Zmluvy. S účinnosťou od 1.5.2018 slovenský zákonodarca pristúpil k novelizácii predmetného ustanovenia Zákona a to zákonom č. 279/2017 Z. z. a to tak, že v ust. § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ S účinnosťou od dátumu uvedeného vyššie teda bude postačovať vyjadrenie len jednej z náležitostí týkajúcej sa trvania Zmluvy / konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ako vyplýva z dôvodovej správy uvedenej k Zákonom č. 279/2017 Z. z., samotný slovenský zákonodarca pristúpil k novelizácii sporného ustanovenia, a to výlučne z dôvodu, že toto ustanovenie je v rozpore so Smernicou. Až do účinnosti novely zákona však Zmluvy musia obsahovať uvedenie aj termínu konečnej splatnosti, aj dobu trvania Zmluvy - v opačnom prípade je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 Zákona. Termín konečnej splatnosti je v Zmluve vyjadrený správne, a to dňom 20.1.2021. Doba trvania Zmluvy je však v Zmluve uvedená neurčito a netransparentne, pričom dokonca nie je uvedená priamo v Zmluve, ale len v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, a to nasledovne: „Zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to na dobu úverového vzťahu, až do vysporiadania všetkých záväzkov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom.“ V zmysle konštantnej judikatúry má byť doba trvania Zmluvy uvedená v jednotkách času (dni, týždne, mesiace, roky) tak, aby táto skutočnosť bola vyjadrená transparentne bez toho, aby spotrebiteľ musel vykonávať akékoľvek počty, aby sa dopracoval k transparentnej informácii. Navyše, táto skutočnosť je v Zmluve vyjadrená neurčito, nakoľko Zmluva zanikne aj v prípade, ak spotrebiteľ bude mať záväzky nevysporiadané, a to napríklad vyhlásením predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru zo strany banky - porovnaj systematické zaradenie ust. § 565 OZ [táto úprava je systematicky zaradená v ôsmej časti (záväzkové právo) druhej hlavy (bez nadpisu) šiestom oddiele (Zánik záväzkov) Občianskeho zákonníka]. Vzhľadom na skutočnosť, že Zmluva neobsahuje náležitosti uvedené vyššie, v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) Zákona, sa spotrebiteľský úver poskytnutý prostredníctvom Zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov. Klientovi bola zo strany Veriteľa poskytnutá istina vo výške 1.590 eur. Do dnešného dňa Klient vykonal v súvislosti so spotrebiteľským úverom úhrady v celkovej výške 2.591,23 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov od samotného počiatku Zmluvy, žalobca v predžalobnej výzve zaslanej žalovanej v súlade s ustanovením § 566 OZ, v zmysle ktorého "pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak", oznámil, že všetky svoje platby, ktoré historicky na tento spotrebiteľský úver vykonal, vykonal najprv na splátky istiny a až následne na splátky úrokov a iných poplatkov. V zmysle ust. § 559 OZ „Splnením dlh zanikne.“ Zaplatením splátok vo výške istiny Zmluva zanikla a po tomto momente sa veriteľ bezdôvodne obohacoval. Žalobca istinu úveru poskytnutého prostredníctvom Zmluvy takto splatil dňa 20.6.2015. Z tohto titulu vyzval žalobca žalovanú na zaplatenie 1.001,23 eur. Po doručení predžalobnej výzvy však žalovaná dňa 20.7.2018 stiahla žalobcovi z účtu ďalšiu platbu vo výške 27,69 eur. Žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.082,92 eur. Pre prípad, že by v súdnom konaní bolo toto vyhlásenie spochybnené čo do správnosti právneho postupu, žalobca, z dôvodov právnej istoty, v predžalobnej výzve žalovanej v súlade s ust. § 16 ods. 1 Zákona oznámil, že predčasne spláca spotrebiteľský úver poskytnutý Zmluvou, a započítal svoju pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia (zaplatené úroky a poplatky) voči pohľadávke žalovanej na

zaplatenie zvyšku istiny. Teda aj v tejto alternatíve Zmluva zanikla splnením dlhu a žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.082,92 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že spotrebiteľský úver poskytnutý prostredníctvom Zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaná je povinná vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie spočívajúce v zaplatených Úrokoch a Poplatkoch a zaplatiť mu zákonný úrok z omeškania. Žalobca prostredníctvom advokátskej kancelárie žalovanú v predžalobnej výzve vyzval, aby v lehote 1 dňa od doručenia predžalobnej výzvy vydala žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Po doručení predžalobnej výzvy však žalovaná dňa 20.7.2018 stiahla žalobcovi z účtu ďalšiu platbu vo výške 27,69 eur. Ako dôkazy predložil Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.1.2011 a výpisy z úverového účtu, predžalobnú výzvu zo dňa 6.7.2018.

3. Na základe takto podaného návrhu tamojší súd dňa 16.8.2018 pod sp. zn.: 1Up/467/2018 vydal platobný rozkaz, ktorým vyhovel návrhu žalobcu.

4. Žalovaná proti platobnému rozkazu podala odpor, v ktorom uviedla, že odmieta nárok uplatnený voči ich banke ako neopodstatnený v celom rozsahu. Voči žalobnému návrhu predovšetkým namietala, že žalobca netvrdí žiadne konkrétne plnenia, ktoré mali byť údajne vzniknúť bezdôvodnému obohateniu na strane ich banky a ktoré majú byť vrátené. V sporovom konaní, ako je konanie vo veci samej, v ktorom platia zásady dispozičná a prejednácia, je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Podľa čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Žalobca je už v žalobe povinný, o. i., uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh (§ 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Rovnocenné povinnosti ho zaťažujú aj v ďalšom priebehu konania (najmä § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.“). Žalobca musí v závislosti od hypotézy relevantnej právnej normy tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých môže súd rozhodnúť v jeho prospech. Povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná sú pritom vo vzájomnej jednote. Rozsah dôkaznej povinnosti je zásadne určený rozsahom povinnosti tvrdiť skutočnosti, pretože aby mohla strana nejakú skutočnosť preukázať, musí ju najprv tvrdiť. V tomto zmysle pôsobí bremeno tvrdenia, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní netvrdila všetky rozhodujúce skutočnosti významné pre rozhodnutie, a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom bremena tvrdenia je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva nemôže byť pre nečinnosť strán preukázaná, pretože nebola tvrdená stranou, ktorú také procesné bremeno zaťažuje. Základnou procesnou povinnosťou žalobcu je teda predniesť dostatočne konkrétne a určité skutkové tvrdenia významné podľa hmotného práva, ktorými sa formuje skutkový základ žaloby. Túto povinnosť nemôže splniť nikto iný ako žalobca a jeho prípadná pasivita nemôže byť ani korigovaná zásahom súdu (v sporoch so spotrebiteľským prvkom prichádza do úvahy iba vykonanie nenavrnutého dôkazu 5 v zmysle § 295 Civilného sporového poriadku, t. j. ingerencia vo vzťahu k dôkaznému bremenu, nie však k bremenu tvrdenia). Nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť rezultuje do procesnoprávnej sankcie v podobe prehry sporu. Ako napokon uviedol aj zákonodarca v dôvodovej správe k ustanoveniu § 150 Civilného sporového poriadku: „Navrhovaná právna úprava zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu.“ Musí zároveň ísť o priame tvrdenia žalobcu. Civilný sporový poriadok neumožňuje tvrdenia nepriame, prostredníctvom odkazu na označené alebo predložené dôkazné prostriedky, práve naopak, takéto „zjednodušovanie“ povinnosti tvrdenia výslovne zakazuje v ustanovení § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku: „Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.“ Nestačí, že určité skutočnosti prípadne vyplývajú z dôkazných prostriedkov. Bolo by v rozpore s požiadavkami rovnosti zbraní a kontradiktórnosti sporového procesu, keby mal žalovaný „hádať“, ktoré skutočnosti tvoria predmet sporu; je preto elementárnou povinnosťou žalobcu skutkovo vymedziť predmet žaloby prostredníctvom tvrdení, a následne preukázať tvrdené skutočnosti v rámci dôkazného bremena. Rozsah povinnosti žalobcu na relevantné tvrdenie je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá má byť použitá na právne posúdenie žaloby. Hypotéza právnej normy vymedzuje okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré je strana sporu povinná tvrdiť a následne preukázať. V týchto súvislostiach akcentuje, že základným predpokladom, aby bolo možné uvažovať o vzniku práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je, že vôbec došlo k nejakému plneniu zo strany osoby, ktorá tvrdí existenciu svojho oprávnenia, voči osobe, ktorá sa mala na jej úkor obohatiť. Úplne jednoznačne to vyplýva zo všetkých skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, normovaných

ustanoveniami § 451 ods. 2 OZ: „Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov“ a § 454 OZ: „Bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.“ Jedná sa o bezpodmienečnú požiadavku hypotézy citovaných právnych noriem - bez existencie plnenia neprichádza rozvinutie zodpovednostného právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia vonkoncom do úvahy. Zároveň ide o požiadavku, ktorá predchádza ostatným zložkám hypotézy týchto právnych noriem - ak totiž vôbec nedošlo k plneniu, nemá význam ďalej skúmať, ktorá zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia mohla byť v konkrétnom prípade naplnená. Premietajúc uvedené na prebiehajúci spor preto namietame, že žalobca nespĺnil ani len povinnosť tvrdenia k základnému predpokladu práva z bezdôvodného obohatenia a nešpecifikoval, vrátenia ktorých plnení sa domáha. Nestačí mu totiž tvrdiť, že zaplatil celkovú sumu 2.618,92 eur, keď je aj z jeho podania zjavné, že bola realizovaná viacerými platbami, a nie naraz. Je teda povinný uviesť, vrátenia ktorých plnení (prípadne ktorých častí plnení) sa domáha, a tvrdiť rozhodujúce skutočnosti o každom takom plnení (najmä kto, kedy, komu, koľko a ako plnil). Len voči takým kvalifikovaným tvrdeniam žalobcu môžeme následne v postavení žalovanej rozvinúť náležitú procesnú obranu, napr. preveriť, či skutočne išlo o platby na poskytnutý úver, či išlo o platby žalobcu alebo inej osoby, či nešlo o platby zodpovednostného charakteru, napr. z dôvodu omeškania žalobcu, a podobne. Rovnako je taká špecifikácia nevyhnutná z hľadiska ďalšieho prostriedku procesnej obrany, ktorý by sme mali mať plne k dispozícii - uplatnenia hmotnoprávnej námietky premlčania. Žiadne tvrdenie tejto kvality však zo strany žalobcu nebolo produkované. Jeho návrh obsahuje akýsi prehľad platieb, avšak nie je presne špecifikované, vrátenie ktorých z nich vlastne požaduje - túto okolnosť je rozhodne potrebné posúdiť na ťarchu unesenia bremena tvrdenia skutočností rozhodujúcich z hľadiska kvalifikácie žalobného nároku ako nároku z bezdôvodného obohatenia. Pre prípad, že žalobca zamýšľa tvrdiť, že všetky platby platil najprv na istinu a až následne „bezdôvodne“, namieta, že nepredkladá ani v tomto ohľade žiadne dostatočne určité tvrdenie, vo vzťahu ku ktorému by mohli uplatňovať zodpovedajúce prostriedky procesnej obrany. Žalobca sa tu totiž iba odvoláva na obsah predžalobnej výzvy čo je samo osebe neprípustné podľa § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku („Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.“) - bez toho, aby konkretizoval, z ktorých plnení má pozostávať suma takto kreovaná žalobným návrhom. Najmä však žalobca opomína, že zmluva o splátkovom úvere obsahuje hneď v úvodnom ustanovení článku I bod 1 výslovnú dohodu zmluvných strán, z čoho pozostáva každá splátka spotrebiteľského úveru („splátka vo výške istiny, úrokov, Úrokov z omeškania, Poplatkov, nákladov Banky spojených s Úverom“). Takisto bol v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. l) zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom dňa 26.10.2010 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) poučený o práve vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky (článok I bod 12 zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 26.10.2010), ktorá musí obsahovať o. i. aj rozpis každej splátky (§ 9 ods. 5 zákona č.129/2010 Z. z.). Žalobca však netvrdí ani nepreukazuje žiadnu relevantnú skutočnosť, na základe ktorej by mohol jednostranne, dokonca so spätnou účinnosťou, zmeniť obsah predmetného zmluvného dojednania o štruktúre splátok a nahradiť ho vlastnou - a výsostne účelovou - predstavou o splácaní záväzku. Napokon uvádzame, že žalobca nespĺnil ani dôkaznú povinnosť k časti svojich tvrdení o úhrade splátok. Neobhájiteľne dokonca žiada, aby túto povinnosť za neho splnila naša banka, keďže týmito dôkazmi údajne „nedisponuje“. Žalobca pritom neuvádza jedinou okolnosť, ktorá by mohla založiť prenesenie bremena dôkazu na druhú stranu sporu. Práve naopak, keďže v rozsahu iných plnení zodpovedajúce dôkazné prostriedky predkladá, je ich získanie zjavne v jeho objektívnych možnostiach. So zreteľom na právnu úpravu prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany popierali všetky tvrdenia žalobcu. Za procesného stavu, ako je popísaný v predošlom bode tohto podania, keď žalobca zlyhal v riadnom tvrdení rozhodujúcich skutočností, avšak vzhľadom na čas, ktorý uplynul od jeho plnení, vzniesli z opatrnosti námietku premlčania žalobou uplatnenej pohľadávky z dôvodu uplynutia zákonom stanovenej premlčacej doby. V nadväznosti na ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. uviedli, že im nebola doručená žiadna faktúra žalobcu ohľadom uplatneného nároku, a že uplatnený nárok neevidujú v účtovníctve, najmä z dôvodu, že ho neuznali a že im ohľadom neho nebola doručená žiadna faktúra žalobcu.

5. Žalobca k podanému odporu a v ďalšom vyjadrení uviedol, k údajnému nesplneniu povinnosti tvrdenia, že žalovaná vo svojom odpore uvádza, že žalobca nespĺnil ani len povinnosť tvrdenia k základnému predpokladu práva z bezdôvodného obohatenia a nešpecifikoval, vrátenie ktorých plnení sa domáha. Podľa žalovanej žalobca netvrdí žiadne konkrétne plnenia, ktoré mali dať údajne vzniknúť bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej a ktoré majú byť vrátené. Žalobca rozporuje tvrdenie,

podľa ktorého žalobca nesplnil povinnosť uviesť vrátenia ktorých plnení (prípadne ktorých častí plnení) sa domáha, a tvrdiť rozhodujúce skutočnosti o každom takom plnení (najmä kto, kedy, komu, koľko a ako plnil). Uvedené skutočnosti plynú z tvrdení, ktoré uvádzal v návrhu na vydanie platobného rozkazu. Žalobca požaduje od žalovanej zaplatenie 1.028,92 eur titulom platieb, ktoré vykonal nad rámec peňazí, ktoré mu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytla žalovaná. Spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi žalovanou sa považuje za bezúročný a bez poplatkov od samotného počiatku, jedná sa o zákonnú fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.). Ak teda úroky a poplatky neboli od počiatku v dôsledku fikcie zákona súčasťou zmluvy, nemohol ich žalobca ako spotrebiteľ platiť a ani sa nemohol so žalovanou platne dohodnúť na spôsobe ich úhrady. Práve pre túto fikciu následne platí, že jednotlivými platbami žalovanej žalobca splácal svoj dlh (poskytnutú istinu), ktorý uhradil dňa 20.6.2015 splátkou vo výške 27,69 eur, z ktorej časť vo výške 23,30 eur bola použitá na úhradu istiny a zvyšná časť vo výške 4,39 eur už predstavovalo bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, nakoľko na túto platbu žalovaná nemala nárok. Poukázal na § 566 OZ. Dížník nemohol platne určiť v Zmluve inak, a to práve z dôvodov zákonnej fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. V zmysle ust. § 559 OZ „Splnením dlh zanikne.“ Zaplatením splátok vo výške istiny Zmluva zanikla a po tomto momente sa veriteľ bezdôvodne obohacoval. Predmetom žaloby je teda vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.028,92 s príslušenstvom (úroky z omeškania), ktoré (bezdôvodné obohatenie) predstavuje časť platby zo dňa 20.6.2015 vo výške 4,39 eur a následne všetky ďalšie platby vykonané žalobcom tak, ako sú tieto uvedené v tabuľke v návrhu na vydanie platobného rozkazu. Žalobca istinu úveru poskytnutého prostredníctvom Zmluvy takto splatil dňa 20.6.2015. Z tohto titulu vyzval žalobca žalovanú na zaplatenie 1.001,23 eur. Po doručení predžalobnej výzvy však žalovaná dňa 20.7.2018 stiahla žalobcovi z účtu ďalšiu platbu vo výške 27,69 eur. Žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.028,92 eur. Pre prípad, že by v súdnom konaní bolo toto vyhlásenie spochybnené čo do správnosti právneho postupu, žalobca z dôvodov právnej istoty, v predžalobnej výzve žalovanej v súlade s ust. § 16 ods. 1 Zákona oznámil, že predčasne spláca spotrebiteľský úver poskytnutý Zmluvou, a započítal svoju pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia (zaplatené úroky a poplatky) voči pohľadávke žalovanej na zaplatenie zvyku istiny. Teda aj v tejto alternatíve Zmluva zanikla splnením dlhu a žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.028,92 eur. Jednotlivé platby boli vykonané prostredníctvom bankového prevodu / inkasa z bežného účtu žalobcu. K otázke dôkaznej povinnosti uviedli, že výpisy z úverového účtu, ktoré žalobca nevie súdu predložiť, žalovaná nikdy žalobcovi nedoručila (žalovaná si nesplnila svoje povinnosti zo zmluvy), a preto žalobca tieto nemá k dispozícii a nemôže ich súdu ani predložiť ako dôkaz. Z tohto dôvodu, ak žalovaná popiera vykonané platby žalobcom a trvá na tom, že chce, aby sme súdu preukázali, že tieto boli uhradené, hoci samotná žalovaná je správca a poskytovateľ spotrebiteľského úveru, navrhujú, aby súd vykonal dôkaz, a to výpisy z úverového účtu predmetného spotrebiteľského úveru, a aby na doloženie tohto dôkazu zaviazal žalovanú, nakoľko žalobca týmto dokumentom nedisponuje. K otázke premlčania žalobca v zásade predpokladal, že žalovaná vznesie procesnú obranu vo forme námietky premlčania - a to uplynutím objektívnej premlčacej doby, keďže neuviedol žiadne dôkazy, ktorým by namietal uplynutie subjektívnej premlčacej doby (ktorá závisí od skutočnej vedomosti a ktorá je predmetom dokazovania) a ku ktorým by teda mohli zaujať kvalifikované stanovisko. Žalobca sa od žalovanej domáha bezdôvodného obohatenia za platby vykonané dňa 20.6.2015 a neskôr. Pre tieto platby neuplynula objektívna 3 - ročná premlčacia doba, nie je im teda jasné, z akého právneho dôvodu by mali byť tieto platby premlčané. Ako vyplýva z prehľadu platieb uvedených v žalobe, žalobca uhradil žalovanej platby, a to až do dňa 20.6.2018. Dňa 22.6.2018 udelil žalobca plnomocenstvo ich advokátskej kancelárii, ktorá sa špecializuje na ochranu klientov pred bankami a nebankovými spoločnosťami. Dňa 6.7.2018 žalobca prostredníctvom ich advokátskej kancelárie zaslal žalovanej predžalobnú výzvu. Je teda zrejmé, že až do júna 2018 žalobca vykonával platby žalovanej a vo viere, že na platby má žalovaná podľa Zmluvy nárok. Zo žiadneho správania žalobcu nevyplýva, že by o bezúročnosti a bezpoplatkovosti mal skoršiu vedomosť. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť momentom, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Dovoľujeme uviesť, že žalobca sa dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, v júni 2018 a z tohto dôvodu je námietka uplynutia subjektívnej premlčacej doby bezpredmetná.

6. Spis bol tunajšiemu súdu doručený dňa 29.10.2018.

7. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaná vyjadrila písomným podaním zo dňa 17.6.2020, v ktorom zotrvala na predchádzajúcich vyjadreniach, uviedla, že žalobca nesplnil v žalobe povinnosť úplného opísania rozhodujúcich skutočností, zotrvala na vznesenej námietke premlčania, uviedla, že zmluva obsahuje

všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom a nie je preto dôvod považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov.

8. Súd na prejednanie veci samej nariadil pojednávanie na ktoré sa strany sporu ustanovili.

9. Žalobca na pojednávaní zotrval na podanej žalobe v plnom rozsahu. Namietal neplatnosť dohody odplaty. Má za to, že z hľadiska marketingu žalovanej a tých skutočností, ktoré sú uvedené v žalobe sa jedná o zmluvu o pôžičke a nie o zmluvu o úvere. Za ďalší podstatný argument, ktorý je uvedený v tej zmluve, ktorý podľa nášho názoru udáva tú bezúročnosť a bez poplatkovosť spotrebiteľského úveru, je ten argument, že žalovaná ako veriteľ postupoval zadaním tej kalkulačky z nesprávnych stupňov údajov. Máme za to, že skutočne nebol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.590 eur, ale tento bol priamo ponížený o sumu spracovateľského poplatku 39 eur. Teda tento poplatok bol priamo zrazený, teda reálne nebol poskytnutý v tej výške 1.590 eur, ale 1.551 eur, čo má samozrejme vplyv na ten nesprávny výpočet RPMN ako celku, keďže tie parametre na výpočet boli zadané nesprávne. Tu by som uviedol tú skutočnosť, že jedná sa o vopred formulovanú zmluvu, ktorú nemohol žalobca ako spotrebiteľ nijakým spôsobom ovplyvniť. Taktiež nemá žiadne právne vzdelanie, čiže on prijal jednoducho také podmienky aké mu boli nadiktované bankou. Taktiež odkazujeme aj na tú žalobu v tom znení resp. na ďalšie skutočnosti, ktoré sú tam uvedené, pre ktoré by mala byť predmetná úverová zmluva bezúročná a bez poplatkov. Taktiež tam nie sú uvedené žiadne predpoklady na výpočet RPMN. Taktiež aj doba trvania zmluvy nie je uvedená správne, ako aj výška, počet a termín splátok v členení na istiny, úroky a poplatky. Tiež to nie je jasne uvedené. Tu by som ešte poukázal na tú skutočnosť, čo sa týka toho posledného vyjadrenia žalovanej, ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu 10.09.2020, tu by som sa vyjadril podľa toho či na to bude súd prihliadať alebo nie. Ak k tomu bude prihliadať, tak by som sa v krátkosti vyjadril k tej skutočnosti, že jednak platí tu koncentrácia konania a to vyjadrenie bolo podané po dvoch rokoch od iniciovania tohto sporu a v tomto vyjadrení bola zaslaná nejaká žiadosť o poskytnutie úveru, ktorý mal podpísať klient ako žiadateľ a tu odkazoval skutkovo žalovaný na to, že si mal vopred aj dojednať spôsob akým má byť ten spracovateľský poplatok uhradený a že to má byť z prostriedkov úveru. K tomu uvediem, že ak si pozriete tú žiadosť o poskytnutie úveru, ktorý je prílohou toho vyjadrenia žalovaného zo dňa 10.9.2020, tak je takisto vopred predformulovaný, nie je tam nijaký križik zaznačený perom, že to bude z prostriedkov úveru, ale priamo počítačovo vyplnené a navyše keď si to pozriete, tak v podstate ani tá žiadosť nebola aktuálna pre ten daný konkrétny typ úveru, pretože ten sa menil, pôvodne malo byť 1.850 eur, ten sa zmenil na 1.590 eur, ale ďalšie údaje v tej žiadosti sa už nemenili. To znamená, tá celková výška úveru po odpočítaní spracovateľského poplatku, tu už nie je žiadna zmena. Máme za to, že tak ako prišiel žalobca ako spotrebiteľ si vybaviť úver, tak mu boli nadiktované podmienky ako to má byť, že mu to má byť zrazené priamo, ale nemal žiadnu možnosť meniť tú skutočnosť. Ak by sme zobrali ten fakt, že pri každom jednotlivom bode akým spôsobom sa má ten spracovateľský poplatok hradiť je podstatné uviesť, že pri každom jednotlivom bode, či to má byť z toho prostriedku úveru, prípadne si to má hradiť sám z vlastných finančných prostriedkov, pri každom tomto spôsobe úhrady spracovateľského poplatku vychádzame z inej celkovej výšky RPMN a z iných stupňov údajov.

10. Žalovaná uviedla, že podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, vykonávacie predpisy Občianskeho zákonníku a všetky právne normy a aj normy spotrebiteľské jasne uvádzajú, že poplatok je jedna z foriem odmeny za úver. Keď vychádzame z tejto premisy môžeme sa tváriť, že tento poplatok nie je náklad, ktorý by súvisel s úverom. Na margo argumentácie, že žiadosť o poskytnutie úveru je formulárová a že sa tu budeme baviť o tom, že ešte aj to nejako pretlačené, že by do toho musel byť ten spotrebiteľ nejako tlačný, nemohol o tom rozhodovať, je podľa môjho názoru absolútne absurdné. Už len z jednoduchého dôvodu, že sa snáď nebudeme tváriť, že banka si pretlačí informácie o osobnom a rodinnom stave akejkoľvek osoby. To, že niekto príde do banky a so zamestnancom banky si vyplní žiadosť, že tu ten zamestnanec robí pri počítači, ale z tejto žiadosti je úplne zrejmé, že sú tu osobné údaje žiadateľa, ktoré nemohol zamestnanec banky získať inak ako interakciou s danou osobou, pretože nielen je tu zachytený jeho rodinný stav, ale je tu aj číslo občianskeho preukazu a iné údaje. A dokonca potom čo bol vytlačený z počítača, zjavne prebehla tá komunikácia o tom, že chce nižší úver a bola rukou dopísaná zmena, podpísaná aj žalobcom a zamestnancom banky. Ja si neviem predstaviť vehementnejší dôkaz toho, že nielen že sa podpísal na poslednú stranu žiadosti, ale práve na tej prvej, rovno vedľa toho poplatku, je znovu jeho podpis, pretože komunikovali o tom, že chce to inak a všetko si zvolil. K argumentácií alebo k výhrade či je správna RPMN, na to aby žalobca tvrdil, že je nesprávna, musí predsa uviesť aká by mala byť správna, pretože to je v prvom rade skutkové tvrdenie povedať v zmluve uvedené to a mne tvrdiť, že mám niečo iné. Len pre úplnosť si dovoľm poukázať na jeden detail, ktorý uniká žalobcovi a

my sa s týmto typom žaloby nestretávame prvýkrát a nielen na tomto súde a žiadna táto argumentácia doposiaľ pokiaľ my máme vedomosť úspešná nebola. Ja si dovoľím poukázať na detail ten, ktorý už jasne formuluje aj Národná banka Slovenska. Ja si dovoľím zacitovať z vyjadrenia Národnej banky Slovenska, ktorá v inom konaní, s inými subjektmi, vyjadrila 3.12.2020 k otázke zohľadnenia spracovateľského poplatku pri výpočte RPMN, keď jednoznačne Národná banka uviedla, citujem: Spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je splatný v deň uzatvorenia zmluvy môže byť zohľadnený vo výpočte RPMN dvoma spôsobmi. Na ľavej strane základnej rovnice súčasná hodnota úveru dohodnutého zmluve a na pravej strane súčasná hodnota splátky poplatku za poskytnutie úveru a súčasná hodnota anuitných splátok úveru, pričom splátka poplatku za poskytnutie úveru je nulou splátok. To je prvý spôsob. Druhý spôsob je výška poplatku za poskytnutie úveru sa odpočítava od sumy úveru dohodnutej v zmluve a výsledná suma sa použije na ľavej strane základnej rovnice. Na pravej strane rovnice je poplatok za poskytnutie úveru nulový. Inak vyjadrené Národná banka jednoznačne povedala, z pohľadu aplikácie týchto opakujúcich výtok zo strany spotrebiteľov, že je úplne jedno, ktorý z týchto výpočtov RPMN banka zvolí, pretože spracovateľský poplatok je platený z úveru, to znamená, že časová hodnota pri čase, ktorý je veľmi dôležitý pri výpočte rovnice je nula. To znamená, že aj spôsob, ktoré volia banky, že dajú na jednu stranu rovnice výšku úveru a na druhú stranu spracovateľský poplatok, pričom časová odmocnina je tam nula, nám vyjde rovnaká RPMN ako keby sa to robilo spôsobom aký nám hovorí žalobca, pretože sú totožné, že na tú pravú stranu rovnice dáte výšku úveru už poníženú o spracovateľský poplatok a do nákladu na druhú stranu rovnice ho nedáte. Vyjde vám rovnaká suma RPMN. To znamená, že aj z tohto pohľadu predsa musí žalobca povedať, v čom by mala byť odlišná, pretože aj to čo on tvrdí vedie k rovnakému výpočtu a k rovnakej sume RPMN. Nemyslím, že táto argumentácia môže obstáť a ku všetkému ostatnému si myslím, že sme sa dostatočne písomne vyjadrili. Zotrvávame na tom a nedôvodnosť žaloby je zrejmalá.

11. Právny zástupca žalobcu netrvá na vykonaní dôkazov a to oboznámením sa s webovou stránkou žalovanej a takisto videami na určených webových stránkach www.youtube.com.

12. Žalobca osobne uviedol, že uzavrel úverovú zmluvu a čerpal úver, ktorý riadne splácal avšak je poberateľom čiastočného invalidného dôchodku takže nastali u neho finančné problémy. Mal za to, že splatil už vysokú sumu, že sa jedná o úžernícke úroky žalovanej, preto navštívil právnik v Revúcej, ktorého sa pýtal, či sa s tým dá niečo robiť a tento mu odporučil advokátsku kanceláriu WEBBER LEGAL, ktorá sa s podobnými problémami zaoberá. Mal problémy so splácaním svojho úveru nakoľko poberá čiastočný invalidný dôchodok, nevedel si rady a nie je znalý zákonov, preto navštívil advokáta v Revúcej. Mal pri sebe aj zmluvy, avšak advokát mu povedal, že sa touto problematikou nezaobere. Prvýkrát sa dozvedel, že banka sa na jeho úkor bezdôvodne obohacuje, a že má nárok na vyplatenie preplatennej sumy po rozhovore s odporúčenou advokátskou kanceláriou v júni 2018. Má psychické problémy. Problém s úverom mu spôsoboval ďalšie psychické problémy.

13. Právny zástupca žalobcu vo svojom záverečnom vyjadrení zotrval na podanej žalobe.

14. Právna zástupkyňa žalobcu vo svojom záverečnom vyjadrení okrem iného uviedla, že trvá na doposiaľ všetkých písomných aj ústnych tvrdeniach.

15. Súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi výsluchom strán sporu a zistil nasledovný skutkový stav:

16. Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.1.2011 (ďalej len „Zmluva o úvere“), ktorú uzavrela žalovaná so žalobcom, vyplýva záväzok žalovanej poskytnúť žalobcovi spotrebný úver na Čokoľvek vo výške 1.590 eur s fixnou úrokovou sadzbou do splatnosti vo výške 16,90 % ročne, jednorázovo a bezhotovostne so spracovateľským poplatkom vo výške 39 eur, hradeným z prostriedkov úveru, s poplatkom za správu úveru vo výške 2,99 eur mesačne, s výškou splátky od prvého čerpania úveru do 31.1.2011 vo výške 5,98 eur a od 20.2.2011 vo výške 30,60 eur, s počtom splátok 120 od 20.2.2011, s mesačnou periodicitou splátok a ich splatnosťou k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru 20.1.2021, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 22,96 %, s priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov 18,48 % a s celkovou čiastkou spojenou s úverom vo výške 3.714,41 eur. Súčasťou Zmluvy o úvere sú aj Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a amortizačná tabuľka zaslaná žalobcovi dňa 21.5.2018.

17. Z výpisov z úverového účtu č. XXXXXXXXXXXX za obdobia od 01.01.2010 do 15.10.2011, od 15.10.2011 do 31.12.2011, od 01.01.2012 do 31.12.2012, od 01.01.2013 do 31.12.2013, od 01.01.2014 do 31.12.2014, od 01.01.2015 do 31.12.2015, od 01.01.2016 do 31.12.2016, od 01.01.2017 do

31.12.2017, od 01.02.2018 do 28.02.2018 a od 01.03.2018 do 31.03.2018 a z osobného účtu žalobcu za obdobie od 01.08.2018 do 31.08.2018, od 01.09.2018 do 30.09.2018, 01.10.2018 do 31.10.2018 a od 01.11.2018 do 30.11.2018 vyplýva, že žalobca v súvislosti so Zmluvou o úvere uhradil žalovanej celkovo sumu vo výške 2.591,23 Eur.

18. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

19. Podľa ust. § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

20. Ustanovením § 185 CSP bol zavedený princíp formálnej pravdy, ktorou sa rozumie to, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Proces dokazovania je teda v novej právnej úprave vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej právnej úprave presúva na procesné strany. Na základe uvedeného preto hodnotenie dôkazov zo strany súdu má oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť v súlade so zásadami formálnej logiky. Preto súd pri posudzovaní skutkových tvrdení strán postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesnej obrany a útoku s poukazom na § 181 ods. 4 CSP a v tejto súvislosti sa dôsledne uplatňuje princíp zodpovednosti strany sporu za vlastnú procesnú aktivitu alebo pasivitu a za riadne plnenie si svojich povinností v súvislosti s vedením súdneho konania, ako je zrejmé z ust. § 150 ods. 1 CSP podľa ktorého platí, že strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu a rovnako s poukazom na ust. § 151 a § 153 CSP. V kontradiktórnom procese majú byť nositeľmi procesnej aktivity sporové strany.

21. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len "ObZ"), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

22. Podľa § 502 ods. 1 ObZ od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

23. Podľa § 504 ObZ dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadala.

24. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase podpisu zmluvy (ďalej len zákon č. 129/2010 Z.z.), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

25. Podľa § 2 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,
- b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

27. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

28. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu;

ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

29. Podľa § 52 ods. 1 až 4 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

30. Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Podľa odseku 3 uvedeného ustanovenia, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Podľa odseku 4 písm. a/ uvedeného ustanovenia, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy. Podľa odseku 5 uvedeného ustanovenia, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

31. Podľa ust. § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

32. Podľa § 451 OZ v znení účinnom do 31. 12. 2010, t.j. v čase uzavretia Zmluvy o úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

33. Podľa § 456 OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získa. Ak toho na úkor koho sa získa nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

34. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 ať 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

35. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

36. Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

37. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení, súd považuje za nepochybné, že žalobca uzavrel so žalovanou zmluvu o úvere, ktorá je ako typ zmluvy upravená v Obchodnom zákonníku a patrí medzi tzv. absolútne obchody. Základné práva a povinnosti účastníkov ako zmluvných strán sa preto spravujú ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V prejednávanej veci súd zároveň dospel k záveru, že nakoľko žalobca vystupoval v danom prípade pri podpise zmluvy ako fyzická osoba, ktorá úverom zabezpečovala svoje potreby, teda ako spotrebiteľ, zatiaľ čo žalovaná konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ, pričom išlo o formulárovú zmluvu, teda zmluvu, ktorá je pripravená na predtlačenom formulári, do ktorého sa vpisujú iba meniace sa údaje, a teda jej obsah nemohol žalobca podstatným spôsobom meniť, respektíve ovplyvniť, je predmetná Zmluva o splátkovom úvere svojím charakterom zároveň spotrebiteľskou zmluvou v zmysle citovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a súčasne aj zmluvou o

spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného ustanovenia § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý síce neupravuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako osobitný zmluvný typ, avšak obsahuje určitý právny rámec pre všetky zmluvné typy uzavreté či už podľa Obchodného zákonníka alebo Občianskeho zákonníka. Za tohto stavu, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou je v danom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je vo vzťahu k zmluve o úvere Obchodný zákonník, je potom nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi stranami sporu posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch (napríklad uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.09.2014, sp. zn. 6Co/139/2013). To znamená, že jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán nemôžu byť v rozpore s úpravou § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a keďže svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, predmetná Zmluva o splátkovom úvere musí mať aj náležitosti zákona o spotrebiteľských úveroch.

38. Žalobca preukázal platné uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom. Uzatvorená úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, keďže bola uzatvorená medzi dodávateľom v súvislosti s výkonom podnikateľskej činnosti žalovanej a žalobcom, ako spotrebiteľom, ktorý pri jej uzavieraní a plnení nekonal v rámci svojho zamestnania, povolania alebo podnikania. Súd mal na základe nesporných skutkových tvrdení sporových strán a predložených listinných dôkazov preukázané, že žalovaná poskytla žalobcovi úver vo výške 1.590 eur, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť celkovo v 120 mesačných anuitných splátkach, s termínom konečnej splatnosti v januári 2021. Zmluva o úvere obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti úverovej zmluvy, a to záväzok veriteľa poskytnúť v prospech dlžníka peňažné prostriedky, určenie sumy poskytovaných peňažných prostriedkov, ako aj záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť (zmluvne dohodnuté) úroky. Nakoľko zmluvy uzavreté medzi stranami sporu majú charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z., musia obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z.

39. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

40. Žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.167,37 eur z dôvodu, že podľa neho zmluva o splátkovom úvere zo dňa 28.1.2011, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere na základe ktorej žalovaná poskytla žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 1.590 eur je z dôvodov uvedených v žalobe bezúročná a bez poplatkov, pričom žalobca z tohto úveru uhradil žalovanej sumu 2.591,23 eur, t.j. viac ako mal.

41. Súd po prejednaní veci zistil, že žaloba je nedôvodná. Žalobca považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov zo štyroch dôvodov a preto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, t.j. toho čo zaplatil viac ako mal, t.j. len za istinu.

42. Prvým zo žalobcom uvádzaných dôvodov bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je to, že v zmluve je uvedená nesprávna RPMN. Žalovaná v zmluve uviedla výšku RPMN 22,96 %. Podľa žalobcu táto výška RPMN je nesprávna, nakoľko žalovaná nezohľadnila vo výpočte spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru. Po prepočte súdom na troch rôznych stránkach či už s poplatkom za spracovanie úveru alebo bez tohto poplatku a potom s výškou úveru 1.561 eur vyšla rovnaká výška RPMN ako je tá, ktorá bola uvedená v zmluve.

43. Ďalším žalobcom uvádzaným dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je uvedená v zmluve nesprávne. Z tvrdenia žalobcu v žalobe vyplýva, že žalobca mal zaplatiť sumu 3.714,41 eur pričom podľa prepočtu to má byť 3.716,98 eur, rozdiel je 2,57 eur. Súd má zato, že ide o zanedbateľný rozdiel, ktorý nespôsobuje podstatnú nerovnováhu v právach spotrebiteľa. Na mieste je potrebné poukázať v záujme spravodlivého usporiadania pomerov strán sporu a posudzovať spotrebiteľský aspekt sporu tak, aby sa žalobcovi dostalo primeranej ochrany avšak za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv žalovanej. Účelom ochrany spotrebiteľa

je eliminovať dopady nerovnovážneho postavenia spotrebiteľa oproti dodávateľovi, nie ale ochrana spotrebiteľa pred dôsledkami neplnenia si povinností, ktoré za spotrebiteľsky prijateľných podmienok prevzal odkazujúc na rozhodnutie ESD Home Credit Slovakia proti Kláre Biróovej kde naznačil, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru. Medzi iným vyložil smernicu Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež len „smernica 2008/48/ES“) tak, že článok 23 smernice sa má interpretovať v tom zmysle, že zmluva o úvere by sa mala považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov len ak neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES a pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z toho vyplýva, že eurokonformná interpretácia ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. predpokladá pre vyvodenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nielen zistenie akejkoľvek chýbajúcej náležitosti (nesprávnosti) v úverovej zmluve, ale aj vyhodnotenie, že jej absencia mohla mať vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa prevziať úverový záväzok. Odvolací súd upriamuje pozornosť tiež na to, že aj Ústavný súd SR je vo svojej judikatúre kritický k neprimeranej ochrane spotrebiteľa. Medzi inými vo svojom náleze sp. zn. PL.ÚS 11/2016 zo 7.2.2018 ústavný súd (tiež) konštatoval, že v sporovom konaní je pozícia sudcu ako vyhľadávača dôkazov len v prospech jednej strany, neprirodzená. S tvrdením žalobcu sa súd preto v tomto smere nestotožňuje.

44. Čo sa týka ďalšieho žalobcom tvrdeného dôvodu bezúročnosti úveru a to, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. §9 ods. 2 písm. l) Zákona) sa súd nestotožňuje. Zmluve je jasne uvedená výška splátky, termíny splátok, dátum konečnej splatnosti. V rámci eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy je potrebné vychádzať z interpretačných záverov vyplývajúcich z rozhodnutí ESD. Tento súd v rozhodnutí vo veci C - 42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej vo vzťahu k určitosti vyjadrenia časových aspektov realizácie úverovej zmluvy i k následkom absencie niektorých jej náležitostí formuloval niekoľko na vec sa vzťahujúcich interpretačných záverov. Reagujúc na ne sa vnútroštátna právna prax (nakoniec i zákonodarcia zmenou právnej úpravy) medzičasom už vysporiadala so žalobcom nastolenou otázkou výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, v tom zmysle, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetná norma hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ust. eurokonformne interpretovať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018). Odvolací súd poznamenáva, že k záverom formulovaným v tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd SR prihlásil aj vo svojom neskoršom uznesení sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17.4.2018 a opakovane tiež v uznesení sp. zn. 7Cdo/98/2018 z 30.1.2019.

45. Čo sa týka ďalšieho dôvodu podľa ktorého je úver bezúročný a bez poplatkov, t.j. že v zmluve absentuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona) a že je v zmluve uvedený iba termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je podľa súdu toto tvrdenie nedôvodné. V zmluve je podľa súdu jasne a zreteľne vyjadrený termín konečnej splatnosti a aj doba trvania zmluvy a to v čl. I.

46. Z vykonaného dokazovania, po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti mal súd preukázané, že žaloba nie je dôvodná. Súd v danej veci nezistil žiadne neprijateľné zmluvné podmienky a uplatnený nárok, resp. jeho príslušenstvo je v súlade s platnou právnou úpravou slúžiacou na ochranu spotrebiteľa. Súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver nie je možné podľa zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov a teda nemohlo dôjsť na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu. Vzhľadom ku konštatovaniu o neexistencii bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej sa súd ďalej vznesenou námietkou premlčania žalovanou nezaoberal. Žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaná na jeho úkor získala bezdôvodné obohatenie, súd preto žalobu zamietol.

47. Podľa § 251 CSP, trov konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

48. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

49. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

50. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. Podľa § 257 CSP, vyňímocne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

52. Súd rozhodol podľa § 262 CSP o trovách konania tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaná bola v konaní úspešná v celom rozsahu, preto má oproti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Strany netvrdili a ani súd nevzhladol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

53. O výške trov konania sa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Rožňava písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015, CSP).

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie musí byť podpísané (§ 127 a § 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.